

3144
12/2/16

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν ΛΑΡΙΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

Θέμα: «Καθορισμός αιγιαλού , παραλίας και παλιού αιγιαλού στη θέση "Βελίκα-Κάβος Δέρματα" της κοινότητας Μελιβοίας»

Κατά το άρθρο 1 του α.ν. 2344/1940 "περί αιγιαλού και παραλίας", που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 53 του ΕισΝΑΚ και εξακολουθεί κατά το άρθρο 34 παρ. 2 του ν. 2971/2001 να ρυθμίζει τις εκκρεμείς υποθέσεις, δηλαδή αυτές για τις οποίες η έκθεση επιτροπής καθορισμού του αιγιαλού και της παραλίας με το διάγραμμα της χάραξης τους, συντάχθηκαν και εγκρίθηκαν πριν από τη δημοσίευση του νέου νόμου στο ΦΕΚ 285Α/19.12.2001, ο αιγιαλός είναι κοινόχρηστο κτήμα, ανήκει στο Δημόσιο, προστατεύεται και διαχειρίζεται από αυτό (άρθρο 968 ΑΚ). Είναι δε αιγιαλός η χερσαία ζώνη που περιστοιχίζει τη θάλασσα με ανώτατο όριο προς την ξηρά το σημείο εκείνο, μέχρι το οποίο φτάνουν κατά τις συνηθισμένες και όχι έκτακτες αναβάσεις τους τα κύματα της θάλασσας. **Μόνος ο καθορισμός του ορίου αυτού από τη διοικητική επιτροπή που προβλέπεται στα άρθρα 2 και 3 του α.ν. 2344/1940, με απόφαση της, με τη σύνταξη του εκεί αναγραφόμενου τοπογραφικού και υψομετρικού διαγράμματος, που συνοδεύεται από σχετική έκθεση, δεν είναι ικανός να προσδώσει την ιδιότητα του αιγιαλού σε τμήμα γης το οποίο στερείται των παραπάνω χαρακτηριστικών, δηλαδή σε έδαφος μη βρεχόμενο, όπως πιο πάνω, από θαλάσσια ύδατα.** Έτσι, η ιδιότητα του αιγιαλού προκύπτει από φυσικά και μόνο φαινόμενα και δεν δημιουργείται με πράξη της Πολιτείας και σε κάθε τοπική περίπτωση ο καθορισμός της έκτασης ως αιγιαλού ή παλαιού αιγιαλού, όταν δημιουργείται νέος αιγιαλός δια

προσχώσεως, ανήκει στην εκτίμηση του τακτικού δικαστή και όχι της διοίκησης. Περαιτέρω, ο αιγιαλός ανήκει κατά νομική επιταγή στο Ελληνικό Δημόσιο (άρθρα 968 ΑΚ και 1 του α.ν. 2344/1940 αλλά και κατά τις διατάξεις του προϊσχύσαντος του ΑΚ δικαίου: ν. 93 βασ. Ββ', ν. 96, 112 πανδ. 50.16 και άρθρο 15 του νόμου "περί διοικήσεως κτημάτων" της 10/7/1837). Η κυριότητα, στην οποία ο ΑΚ υπάγει τα δημόσια κτήματα, είναι η κυριότητα του αστικού δικαίου, η οποία εξακολουθεί να υπάρχει και όταν αυτά (δημόσια κτήματα) παύσουν, κατά τη διάταξη του άρθρου 971 ΑΚ, να υπηρετούν την κοινή χρήση, παύσουν δηλαδή τα κοινής χρήσης πράγματα να είναι εκτός συναλλαγής. Ο αιγιαλός μόνο με πρόσχωση από φυσικά ή και τεχνητά αίτια (βλ. και άρθρο 9 του α.ν. 2344/1940) μπορεί να απωλέσει το χαρακτήρα του ως τέτοιου, αφού η ιδιότητα λωρίδας γης ή αιγιαλού αποτελεί συνάρτηση καθαρά φυσικών φαινομένων. Επομένως, ο παλαιός αιγιαλός, έστω και αν απώλεσε το χαρακτήρα του, εξακολουθεί ex lege να ανήκει στην κυριότητα του Δημοσίου και δεν συντρέχει ανάγκη μετά από την αλλαγή αυτή να αναζητηθεί άλλος τρόπος κτήσεως ή διατηρήσεως της κυριότητας του Δημοσίου, όπως με χρησικτησία (ολ ΑΠ 24/2000, ΕλλΔνη 42.62).

Σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν. 3127/2003: «1. Σε ακίνητο που βρίσκεται μέσα σε σχέδιο πόλεως ή μέσα σε οικισμό που προϋφίσταται του έτους 1923 ή μέσα σε οικισμό κάτω των 2. 000 κατοίκων, που έχει οριοθετηθεί, ο νομέας του θεωρείται κύριος έναντι του Δημοσίου εφόσον: α) νέμεται, μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, αδιαταράκτως για δέκα (10) έτη το ακίνητο, με νόμιμο τίτλο από επαχθή αιτία, υπέρ του ιδίου ή του δικαιοπαρόχου του, που έχει καταρτισθεί και μεταγραφεί μετά την 23.2.1945, εκτός εάν κατά ΤΙΙΥ κτήση της νομής βρισκόταν σε κακή π/στη, ή β) νέμεται, μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, το ακίνητο αδιαταράκτως για χρονικό διάστημα τριάντα (30) ετών, εκτός εάν κατά την κτήση της νομής βρισκόταν σε κακή πίστη. Στο χρόνο νομής που ορίζεται στις περιπτώσεις α' και β' προσμετράται και ο χρόνος νομής των δικαιοπαρόχων που διανύθηκε με τις ίδιες προϋποθέσεις, Σε κακή πίστη βρίσκεται ο νομέας, εφόσον δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1042 του Α.Κ». Με την προαναφερόμενη διάταξη του Ν.

3127/2003 εισήχθη μία σημαντική τομή στις διατάξεις για την προστασία των δημοσίων κτημάτων, καθώς υπό τους παραπάνω ειδικώς προβλεπόμενους όρους, αναγνωρίζεται πλέον χρησικτησία σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου επί αστικών ακινήτων, την οποία μπορούν να επικαλεστούν ιδιώτες, με διαφοροποίηση όμως από το άρθρο 1045 Α.Κ., καθώς απαιτείται κατά την κτήση της νομής να συντρέχει το στοιχείο της καλής πίστης .

Σε ολόκληρη την περιοχή «Βελίκας» , το Ελληνικό Δημόσιο και οι Υπηρεσίες του, τα τελευταία εξήντα (60) τουλάχιστον χρόνια επικύρωνε τον ιδιωτικό χαρακτήρα των ακινήτων της περιοχής, αποδεχόμενο τη σύνταξη και μεταγραφή συμβολαίων, εισέπραττε φόρους μεταβιβάσεως και λοιπά τέλη, εξέδιδε οικοδομικές άδειες κατόπιν αυτοψίας των οργάνων του, νομιμοποιούσε τυχόν αυθαίρετα κτίσματα, χρησιμοποιούσε με τη συναίνεσή των κατοίκων τμήματα της προσόψεως των οικοπέδων προκειμένου να προβεί στη διαπλάτυνση της υπάρχουσας παραλιακής οδού, χάρασσε δρόμους εντός του διαμορφωθέντος οικισμού, τακτοποιούσε πολεοδομικές αυθαιρεσίες ηλεκτροδοτούσε, υδροδοτούσε, εισέπραττε φόρους ακινήτων, καθώς και τέλη ακίνητης περιουσίας όπως Ε.Τ.Α.Κ., Φ.Α.Π., Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε., Ε.Ε.Τ.Α., ΕΝ.Φ.Ι.Α. κ.ά. Δημιουργήθηκε, κατ' αυτόν τον τρόπο, η υφιστάμενη σήμερα κατάσταση και η περιοχή αυτή, με την απόλυτη συναίνεση της Διοίκησης , έχει αποκτήσει τις τελευταίες δεκαετίες τα πλήρη χαρακτηριστικά ενός παραθαλάσσιου και καθ' όλα οργανωμένου οικισμού κατά μήκος της ακτογραμμής, καθώς σ' αυτόν υπάρχουν παραθεριστικές κατοικίες , επαγγελματικοί χώροι , εστιατόρια , ταβέρνες , ενοικιαζόμενα δωμάτια , ξενοδοχεία κλπ. Επίσης θα πρέπει να αναφερθεί πως η α) ευρύτερη περιοχή «Βελίκας» έχει οριοθετηθεί ως οικισμός δυνάμει της υπ' αριθμ. πρωτ. 3235/20-5-1986 Απόφασης του Νομάρχη Λάρισας, η οποία έχει δημοσιευθεί στο Φ.Ε.Κ. 1232/31-12—1986 τΔ' και β) Ο οριοθετηθείς οικισμός «Βελίκας», κατά την απογραφή του έτους 2011,είχε, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Υπουργείου Εσωτερικών, διακόσιους ενενήντα έναν (291) κατοίκους ήτοι πολύ λιγότερους από τους 2.000 κατοίκους που θέτει ως όριο η προαναφερθείσα διάταξη του Ν. 3127/2003.

Το Ελληνικό Δημόσιο, με την υπ' αριθ. 2161/1996 (ΦΕΚ 1359/22-11- 1996 τ. Δ')

Απόφαση του τότε Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Θεσσαλίας, (και μεταγενέστερα με την υπ' αριθμ, 7434/57423 [ΦΕΚ 399/26-8-2008 τ. Δ'] Απόφαση του τότε Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Θεσσαλίας κ.Φωτίου Γκούπα), καθόρισε διοικητικώς τα όρια «αιγιαλού», «παλαιού αιγιαλού» και «παραλίας» στη μείζονα περιοχή («Βελίκα») με συνέπεια να εκδοθούν μετέπειτα αρκετά Πρωτόκολλα Διοικητικής Αποβολής και αποζημίωσης αυθαίρετης χρήσης κατά των οποίων οι ενδιαφερόμενοι άσκησαν ανακοπές ενώ έχουν κατατεθεί και αναγνωριστικές αγωγές κυριότητας κατά του Ελληνικού Δημοσίου. Η προαναφερόμενη απόφαση έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την, κατά τα ανωτέρω, επί δεκαετίας τοιαύτη συμπεριφορά του Ελληνικού Δημοσίου και των Υπηρεσιών του, που αναγνώριζαν ανεπιφύλακτα τον αδιαμφισβήτητο ιδιωτικό χαρακτήρα των επιδίκων εκτάσεων. Η παραγνώριση της υφισταμένης κατάστασης, που δημιουργήθηκε με τη συναίνεση της Διοίκησης και των οργάνων της, ως και η ετεροχρονισμένη επινόηση της οριοθέτησης ζώνης «παλαιού αιγιαλού», μετά την ανεπίτρεπτη νομικά παρέλευση εξαιρετικά μεγάλου χρονικού διαστήματος, έρχεται, πέραν των άλλων, **σε πλήρη αντίθεση τόσο με την Αρχή του Κράτους Δικαίου, όσο και με την Αρχή Ασφάλειας Δικαίου.**

Ενόψει των ανωτέρω ερωτάσθε κύριε Υπουργέ :

1. Ενόψει της ως άνω δημιουργούμενης κατάστασης τι σκοπεύετε να κάνετε προκειμένου το ως άνω πρόβλημα συνολικά;

Αθήνα, 13/02/2016

Ο ερωτών Βουλευτής

Βασίλειος Κόκκαλης